

Richter Ilona verse és rajza

A fényben ült és hálót foltozott

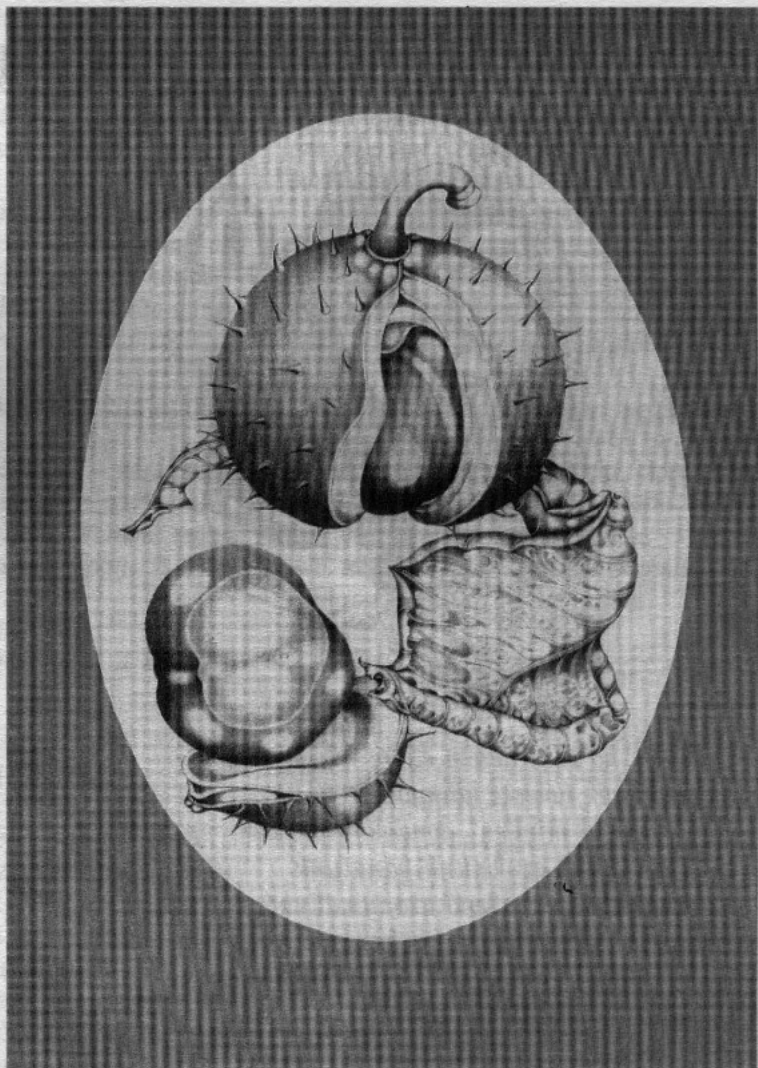
Ült a fényben és hálót foltozott.
Mellette halkán suttogott a tenger.
Mesélt neki. – Óh, hogy irigyeltem... –
A fényben ült és hálót foltozott...

Én napok óta bajlódtam a sorssal.
Harcoltam, hittem, féltem és akartam...
Ő ült a fényben és hálót foltozott.
Szőtte a lyukat s csendesen dalolt.

Halászni akart s hitt a halfogás-
ban. Nem harcolt és nem félt semmitől.
A tenger néki édesanyja volt. Bízott
benne és csendesen dalolt.

Őt habra, engem homokra építet-
tek. Őt ringatta, engem nyűtt a szél.
Róla lemosta az óceán a gondot. Nem
volt más dolga: csak szőni a foltot...

Ő ült a fényben, én bajlódtam a
sorssal. Mellette halkán suttogott a
tenger. Mesélt neki. – Óh, hogy iri-
gyeltem. A fényben ült és hálót fol-
tozott...

Orbán Ottó

Naplójegyzet (Részlet)

– 1995. szeptember 6. –

„Még néhány hónap, és vége az évnek. Még né-
hány év, és véget ér ez az évszázad, s letelik az idő-
számításunk szerinti második ezredév is. Soha kétér-
telműbb búcsúzást! Korszak még akkorát nem bu-
kott, mint a miénk. Isten nélküli üdvösséget ígért, de
csak ördög nélküli poklot hozott, amiről viszont ha-
mar kiderült, hogy ördög nélkül, pusztán emberi ta-
lálékonyssággal üzemeltetve is pompásan működik.
Kezdem sorolni? Auschwitz, Hirosima, a Gulag...
Szükségképpen hiányos a névsor, s ki-ki mással egé-
szítené ki. Ahogy hiányos a század képe is, ha csak a
bűneivel jellemezzük, akármekkorák is ezek.

Ez a sötét kor másfelől nézve az emberiség egyik,
ha nem a legfényesebb sikertörténete. Kezdem so-
rolni? A technikai civilizáció ezer találmányát a rá-

diótól a repülőgépig, a tudományok hihetetlen elő-
retörését, az úrkutatást...?

Életünk legfőbb tanulsága, hogy nincs legfőbb ta-
nulság; az emberiséget nem sűrítethetjük egy jelszóba,
melyet alkalomadtán némi forró víz hozzáadásával
föloldhatunk, mint a nescafé.

A szürkületben a felelősségünk csak homályosan
körvonalazódik, de súlyosan lebeg a fejünk fölött,
mint az ősz hasas esőfelhői. A mindenség nem jó és
nem rossz. Van. Előjel nélküli összege valami sokfé-
leségnek, melynek természetéről halvány sejtéseink
vannak.”

(A költő „Mit károg ősszel a fekete varjú?”
cím alatt közreadott naplójegyzetei a NÉPSZABADSÁG
1995. szeptember 16-i számában jelentek meg.)